

ומאליו יכתב

היה זה יום סתווי, סתמי ואפרורי. השמש סיפקה הצצות חטופות, מבין עננים אפורים חסרי יחוד. ואני, פסעתי בדרכי הקבועה מהכולל אל הבית, מהרהר במטלות השונות הממתינות לתשומת ליבי. יום רגיל.

כשפניתי מרחוב קוטלר אל שאונו וסאונו של רחוב רבי עקיבא, הפלאפון שבכיס צלצל, על צגו מופיעה זהות המתקשר - 'גיסי משה אהרן זיאת'.

"מעניין מה מביא את משה אהרן להתקשר אליי, בסתם יום של חול..." הרהרתי לעצמי, בעודי לוחץ על מקש קבלת השיחה.

"צהרים טובים יעקב, מה נשמע?" נשמע קולו הרענן של גיסי מבעד לפומית.

"ברוך ה' יום יום. מה שלומך אתה?" השבתי כמו יהודי

טוב בשאלה.

"ברוך ה' מצוין! תן ניחוש מאיפה חזרתי עכשיו?" הפתיע
משה אהרן בחידה.

"מה יכול להיות... קבר רחל? מערת המכפלה?" השבתי.

"טוב... אין לך באמת סיכוי לדעת. סיימתי כרגע ראיון
מוסרט בתוכנית הבוקר של 'הידברות' שיתף בחדווה.

"וואו! מדהים! העולם באמת צריך להכיר את הסיפור
שלך" החמאתי בכנות. "אבל לדעתי אל תסתפק בזה..."
המשכתי, "אנחנו צריכים לקחת את החוברת הפנימית
שכתבת, ולהפוך אותה ל'אתהלך' הבא! מה דעתך?"

"דעתי חיובית. אבל איך נעשה את זה?"

"את זה תשאיר לי. מה שמוטל עליך, הוא לכתוב את כל
הסיפור מתחילתו, ואני אשתדל לערוך אותו לכדי סיפור
מרתק וסוחף, מקובל עליך?"

"מקובל".

ככה הכול התחיל.

כחתן צעיר במשפחה, נחשפתי למסע חייו המטלטל של גיסי, ובקרבי
התנחלה תחושה ברורה - הסיפור הזה צריך לראות אור!

כשלקחתי על עצמי את המשימה של עריכת הספר, לא שיערתי לאן
זה יוביל אותי.

תהליך הכתיבה היה מרתק ומעצים כאחד. פעמים רבות חשתי,
כאילו נטל ממני אי מי את השליטה על המקלדת, תוך שהוא מזרים

דרך אצבעותיי מילים ותיאורים.

לא אחת, לאחר שהייתי שולח את הפרק המוכן למשה אהרן, הוא היה שואל אותי בתדהמה: "מאיפה שאבת את כל הפרטים שכתבת?!" זה נראה כאילו נכחת כמשקיף מן הצד בסיטואציה המתוארת!."

דוגמא טריה לכך אירעה ממש לאחרונה, עת ערכתי את פרק 15 בו גילה משה אהרן את העלון הנדיר 'שלהבת'. תיאורתי שם בתוך הדברים כיצד בעבר - טרם התחוללה התמורה בחיי - עלון זה היה נדמה בעיניו כ'לא מעניין', כשאני מעניק למחלק העלונים בישיבה את השם 'מנחם'. האמת, תוך כדי כתיבה תמהתי לעצמי מדוע החלטתי לקרוא לו בשם זה, אך הטלפון הנסער שקיבלתי לאחר מכן ממשה אהרן עלה על כל דמיון! לבחור שחילק את העלונים בישיבה אכן קראו מנחם.

ההגדרה 'מאליו יכתב', הולמת לדעתי את תהליך הכתיבה המופלא של ספר זה. השתדלתי להתחבר לנשמתן של התובנות העמוקות אותן דלה משה אהרן מבארו הפנימית, ולשבץ אותן בצורה הולמת בפסיפס החיים המרהיב המוצג לפניכם.

גם אני ככותב חוויתי שינוי פנימי מהותי, במהלך כתיבתו של ספר זה. למדתי להיכנע ולהרפות, למדתי לקבל את רצון ה', ופחות להיאחז בקרנות מזבח הרצון האישי שלי.

חלק מתהליך זה, הקרין על יצירת הספר עצמו.

מפאת העומס הרב המוטל עליי, התעכבה כתיבתו של הספר זמן רב. ועל אף הרצון לברך על המוגמר ולסיים את אשר התחלתי, הנחתי לרצון ה' להתוות את מהלכי הספר, כך זכינו שחלקו השני של הספר נכתב ביד-אמן על ידי משה אהרן בעצמו, כשהוא מוסיף לפרקים ולתהליכים זוויות חדשות ועוצמתיות שלא היו בהן קודם לכן.

ברכה מיוחדת קובעת לעצמה הסופרת הנכבדה הגב' א. קעניג,

שעמלה לערוך, לשייף וללטש את הספר כולו, ולהביאו לידי גמר.

אנשים רבים שואלים אותי, "תגיד, משה אהרן הוא מלאך? הוא באמת מאמין בדברים שהוא כותב?"

ראיתי הרבה אנשים, אך נדירים הם האנשים שפיהם וליבם שווים, כפי שפיו וליבו של משה אהרן שווים. חז"ל אומרים ש-'אנכי' הינו נוטריקון של 'אנא נפשי כתבית יהבית'. כלומר, אני את נפשי כתבתי ונתתי - זהו הספר שלפניכם. תמצית נפשו ודם לבבו של אדם שראשו בשמיים, אך רגליו נטועות עמוק עמוק בקרקע המציאות. אדם שיכול להרגיש ולהתבונן בתובנות דקיקות ועמוקות, אך מאידך לא מתעלם מרובדי הנפש הנמוכים יותר, ומעניק להם את מקומם וסיפוקם.

הספר הזה, יכול להיות הסיפור שלך קורא יקר.

לא במעטפת החיצונית שלו, אותה לא הייתי מאחל לאף אדם, אלא במהות הפנימית אותה הוא מציע.

היכולת להשלים עם נתוני חיים מאתגרים בהם חנן אותך ה' יתברך, ולהפוך אותם לאבן דרך משמעותית בעבודת ה' שלך, מתוך הנאה וחדווה אמיתית, מתוך גבורה ועוצמה, ובעיקר, מתוך חיבור אמת למציאות האמיתית, בלי לטייח, ובלי להסתתר מאחורי פחדים ואכזבות.

אני מבטיח לך, שלאחר קריאת הספר בשימת לב והתבוננות, תהיה אדם אחר מכפי שהיית כשנכנסת בשעריו. גם אם לא תשתנה לחלוטין, משהו בפנים ודאי שיזוז.

לסיום, אברך מקרב ליבי את גיסי היקר משה אהרן זיאת, מורי ורבי אלופי ומיודעי, שיזכה להמשיך ולהתעלות במסלול החיים המיוחד והנדיר בו הוא צועד, מתוך בריאות איתנה ואריכות ימים ושנים,

שיזכה שהספר הנוכחי (ואלה שיבואו אחריו...), יחוללו רושם עצום בלב הקוראים, ויובילו אותם למקום טוב יותר, בקשר שלהם עם עצמם, בקשר שלהם עם העולם, ובעיקר, בקשר שלהם עם בורא העולם.

ומעל הכול, שיזכה להקים את ביתו בקרוב על אדני התורה והיראה, ויראה בנים ובנות העוסקים בתורה ובמצוות, כשאיפת ליבו הטהורה.

**המוקירו ומעריכו, ומתאבק בעפר רגליו
יעקב ישראל**